

A VŐLEGÉNY

A szobában egy szál gyertya pislákol, mint hangulatvilágítás fiatalok házi báljain. De ez eljegyzés volt, nem házi buli, a résztvevők pedig — öregek.

Csak a fény táncolt, más senki; és méla, réveteg kifejezés ült az arcokon.

„Különös, különös vőlegény“ — mormolta magában Ica, aki valaha a menyasszony osztálytársnője volt. Most ott ült rézsút jobbra tőle, és nézte, amennyire a pisla fény engedte, a férfit, kit Ildi, úgy látszik, hirtelen valahol felszedett.

„Mintha viaszból volna“ — állapította meg, tétován.

„Jó messze ültettek maguktól — duzzogott vele szemközt Buba is — az asztalfőn csak ők ketten, mi pedig tisztos távolban, hogy ne lássuk a menyasszony ráncait... És különösen a mozdulatlan vőlegényt. Alighanem béna az ipse.“

— Vagy húsz évvel fiatalabb Ildinél — súgta szomszédjának egy másik vendég.

— Úgy nézem, színes bőrű: itt tanuló afrikai diák...

— Néma — vélte egy harmadik.

A fény meg-meglódult, mintha az ő testére hullnának e súlyos szavak.

Ildi homálybaborult vőlegényéhez hajolt, és szerelmes szavakat sutogott a fülébe. Majd összeszűkült pupilláján át hideg pillantást mért vendégeire:

„Tudni szeretnétek, ugye, ki fia-borja, eszik vagy isszák, s él-e egyáltalán? Bár a nevét ha elárulnám... De hát fontos-e mindez? Fő, hogy eljegyeztem magam... Ezért mind rágtátok a fülem, hát most itt van, tessék... vegyétek és egyétek, ez az én eljegyzésem...“

Körbejártatta tekintetét a rokonok és barátok koszorúján. Hosszasan elnézte zavarukat. Fonnyadó — de még nem petyhüdt! — arcának rózsái benső izgalmáról árulkodtak.

Ámde minek is izgul már, hisz a nehezen túl van?!... A nehéz az volt, míg rávette kirakatrendező öccsét, hogy hozza haza és öltöztesse fel a bábut; míg kieszelte, hogyan ülteti vendégeit, és helyezi el a bábut a homályban; hogyan jön át ő a félkörív-üveges teraszon, és mutatja be, egyszerre mindenkinek, karjának könnyű, királyi mozdulatával: „a vőlegényem“...

Ó, az a pillanat minden pénzt megért!... És azóta is az egész... Ahogy nem tudják mire vélni a dolgot... ahogy eláztatta őket a meg-hökkenés...

Nem, izgulnia valóban nincs miért: terve tökéletesen sikerült. Azt is bejelentette már, hogy egy óra múlva indul a vonatuk, vőlegénye szüleihez utaznak. A vendégsereg rövidesen visszavonul, kudarc nem érheti már.

Így nyugtatta magát. És mégis... valami hajtotta, hogy tovább... tovább... még feszítse a húrt...

— Mi dolog, hogy senki köszöntőt nem mond? — kérdezte kihívóan. — Hát ne éljen az ifjú pár?!

— Lássunk előbb egy menyasszonyi csókot — kiáltotta válaszként egy rekedtes férfihang.

— Úgy van, úgy van... — kaptak a szón, dúltan-felvidultan.

És magasba emelkedtek a poharak.

Ildi halántéka fájón lüktetett; érezte, felmegy a vérnyomása. De engedelmesen oldalt fordult, vállára emelte a bábú kezét, és ajkát ajkára tapasztotta.

— Éljen... brávó! — örvendeztek a vendégek.

— Hoch! — kiáltotta a legöregebbje.

Egyszerre megeredt a nyelvük, csípős megjegyzések röpködtek a levegőben:

— Férjeddal ugyan sok bajod nem lesz...

— Hogy mondtad? Most mindjárt utaztok vőlegényed szüleihez?... No, csak ügyelj, esküvő előtt túl messzi ne menjetek...

— Ugyan, báb való még neki, nem férfi...

— Az ám! Babám, a bábosné!...

Mi történt? Csók közben fényrekerült a bábú? Vagy valami más módon megbizonyosodtak?

Mindegy: az eljegyzés megtörtént, és tudjuk, hogy ki a vőlegény.

HORVÁTH ISTVÁN

A KELJFELJANCSI

Szívlelkös kacagások.

Kígyómarások pirosa
embervigyorú jégcsapok közt.

Idilli mosoly pállott méze.

Szolgaalázat légyrajzása.

Góg a rettegés palástjában.

A percek küllővillogása

szétpallja semmi közé

a Játék ólomkatonáit.

A Jelen jelez, s világgá indul.

Rászabott örök mosolyával
billeg a keljfeljancsi.

Azt hiszi, világot renget,
s önmagában is lecövekelt,
halott remények csontja közt.